

Sidste søndag efter Helligtrekonger 2025

Salmer: 403, 22, 404, 16, 60

Kom, Herre Jesus. Amen.

2 Mos 34, 27-35; 2 Pet 1, 16-18; Matt 17, 1-9

»Herre, det er godt, at vi er her. Hvis du vil, bygger jeg tre hytter her, én til dig og én til Moses og én til Elias.«

Sådan et udbrud kommer helt spontant fra Peter, da han ser Jesus stå sammen med to af Israels helt store profeter omkranset af stråleglans. Hvilket unægtelig også er mere forjættende end den skæbne, Jesus kort forinden har spået om sig selv; at han skal lide døden på korset og genopstå på den tredje dag. Nu ser Peter sin herre og mester herliggjort, og det er intet under, at han gerne vil blive sammen med ham her afsides på bjerget. Men synet kan ikke fastholdes, og kort efter lyder Jesu befaling til Peter, Jakob og Johannes, at de skal rejse sig og lade være med at frygte. Hvad er det mon, de ikke skal frygte? Jo, det er den skæbne, de vil lide ved at

følge ham, for følger man Jesus, tager man uvægerligt sit kors på for at vandre som en fremmed i verden. Det lyder helt forfærdeligt i vore øren, men vi er nødt til at lære, at er vi, hvor Jesus er, så er der varme, kærlighed og klarhed uanset hvad der måtte tilskikkes os, forsøger vi at finde alt dette andre steder, forsvinder det imellem vore fingre som tørt sand. Så kommer det alene til at handle om at få stillet nogle behov, hvad enten det er fysisk eller som åndeligt tidsfordriv.

Det vil jeg komme med et eksempel på senere, men i dag har jeg lyst til at dvæle lidt ved både Moses og Elias, for vi har det jo med at fokusere på Jesus, hvilket jo ikke er så sært, men når han står på bjerget sammen med netop disse to mænd, der repræsenterer den gamle pagt, er det jo ikke bare fordi, vi skal forstå, at han er opfyldelsen af alle Guds løfter, nej, de to bringer også en lærdom med sig, som på en eller anden måde giver mening i mennesket Jesus Kristus. Den gamle pagt har vi i lovens tavler med de ti bud, som vi hørte om lige

før. Dem fik Moses foræret af Gud på bjerget Sinaj, og det første af de bud lyder som følger: »*Du må ikke have andre guder end mig*«, og det havde israelitterne meget vanskeligt ved at holde. Allerede første gang, Moses forsvandt op på bjerget og fik det første sæt tavler, havde de støbt en kalv af guld, som de var i færd med at danse om og tilbede, måske en art teknofest, hvis vi skal drage en parallel til vor tid, da han kom ned med dem. Det gjorde ham så rasende, at han knuste tavlerne mod klippesiden og måtte have nogle nye. Gud ville, at israelitterne, hans udvalgte folk, skulle vidne om ham, at han er den, der skænker mennesker livet og stadig opretholder det. Det kunne de bl.a. vise, at leve i fuld tillid til, at han ville give dem, hvad de havde brug for – lige så ubekymret som fuglene under himlen og liljerne på markerne. I ørkenen sendte Gud således hver dag manna og vagtler ned fra himlen, så de kunne spise sig mætte, som vi kan se afbilledet på altertavlen her i kirken, og han lod et kildevæld springe frem fra en klippe, da de tørstede. Alle disse undere havde de

oplevet på deres fyrre år lange ørkenvandring, bevidstheden om så gavmild og rig en Gud havde de altså med sig ind i det forjættede land, der flød af mælk og honning.

Men overdådigheden fik dem snart til at glemme Gud, de fik konger, der dyrkede Ashera og Ba'al, frugtbarhedsguder, som de byggede altre for og ofrede til. For der var fest, farver, ekstase og sex i den gudsdyrkelse, og det tiltrækkes mennesker af. Og så en dag – under den vantro kong Akabs regering - lod Gud en tre år lang tørke og dermed hungersnød komme over folket, mens han forberedte profeten Elias til at omvende det. Gud lod Elias hvile og bo ved en bæk, og ravne bragte ham brød og kød, så han hverken sultede eller tørstede. Da bækken tørrede ud, bad Gud Elias opsøge en enke i Sarepta, som sørgede for ham; hun havde kun en smule mel og olie i hver sin krukke, men aldrig slap det op, og da hendes søn var ved at dø, blev han helbredt, fordi Elias bad for ham. Enken, der ellers

ikke var meget begejstret for Elias' Gud, kom da til tro, og derefter var han rede til at prøve kræfter med kong Akab og hans hedenske profeter. 450 Ba'al-profeter og 400 Ashera-profeter fulgte med Elias op på Karmels bjerg, hvor de byggede et alter, parterede en tyr og lagde delene af den på brændet uden at sætte ild til det. Nu skulle Ba'als profeter anråbe deres gud om at antænde brændofferet, hvilket de gjorde godt opildnet af Elias, der spottede, hånede og latterliggjorde Ba'al, medens profeterne blev vildere og vildere og snittede sig med sværd og lanser, så blodet flød ned ad dem. Men lige meget hjalp det. Brændet og den parterede tyr forblev kolde.

Så var det Elias' tur, og han bad først folket om at genopbygge Herrens alter, som var blevet tilintetgjort, derefter overøste de det med vand, så det drev af både brændet og offerdyret, og derefter anråbte Elias Gud: *»Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud! Lad det i dag blive kendt, at du er Gud i Israel, og at jeg er din tjener, og at det er på dit ord, jeg har foretaget alt dette. Svar*

mig, Herre, svar mig, så dette folk kan erfare, at det er dig, Herre, der er Gud, og at du har vendt deres hjerte.« Og Herren svarede prompte ved at kaste en ild så voldsom over alteret, at den fortærede både brænde, offerdyr og vandet, der lå i store render omkring bålet. Da omvendte folket sig, og Gud lod regnen falde over Israel. Hungersnøden var ovre.

Disse historier har Peter, Jakob og Johannes selvfølgelig kendt, og det er derfor synet af Guds profeter sammen med Jesus på bjerget er så vidunderligt og ærefrygtindgydende, at ingen af dem ønsker at slippe det. Det er de imidlertid nødt til, for også de må stige ned fra bjerget og leve deres liv, som det gives dem af Herrens hånd. Præcis som deres forfædre. Men den lære, Peter drager på baggrund af det syn, han havde, og det, at han har været så tæt på Jesus – spist sammen med ham, talt med ham, rørt ved ham – er denne: *»Elsk ikke verden og heller ikke det, som er i verden. Hvis nogen elsker verden, er Faderens kærlighed ikke i*

ham; for alt det, som er i verden, kødets lyst og øjnenes lyst og pral med jordisk gods, er ikke af Faderen, men af verden.»

Sådan siger den Peter, der altid helst ville, hvad mennesker ville og ikke hvad Gud ville. Og hvad er det mennesker vil? Jo, vi vil have sikkerhed og tryghed; det er det, Moses' og Elias' historier minder os om. Guds folk havde haft en elendig slavetilværelse i Ægypten, men da Moses førte dem ud i ørkenen, hvor de var fri, blev de vrede på ham og Gud, fordi de dog havde haft mad og tag over hovedet i Ægypten. Det var ikke nok for dem, at Gud dagligt gav dem, hvad de trængte til, nej, de ville have sikkerhed, og da de endelig fik sikkerhed i det land, Gud gav dem, glemte de ham. For enken i Sarepta var det heller ikke nok at se det daglige under, at der altid var mel og olie til at bage brød af, nej, hun måtte opleve noget så vildt som at se sin døende søn blive helbredt, før hun troede. Men hver gang mennesker griber efter det materielle, går det galt. Man kan bare se på bagsiden af vort velfærdssamfund,

så ved vi, at det er sandt. Vi har skabt et omfattende, socialt sikkerhedsnet, hvilket på sin vis er godt, men prisen er, at vi giver afkald på vor frihed, for når vi vil have, at staten sørger for vor tryghed, må vi også acceptere, at den bestemmer. Og vi må ovenikøbet erkende, at den ikke kan frelse de fortabte. Jeg så for et stykke tid siden *Prinsesserne fra blokken – otte år senere*, historien om de skrøbelige og udsatte piger fra vestegnen: Simona, Isabell, Camilla og Karina, der havde festet hele deres ungdom op, hvad enten det var fordi de ikke havde andet at gå op i, eller fordi de forsøgte at glemme de sår, tilværelsen havde givet dem. De manglede ikke penge, de manglede ikke behandlere, men de længtes alle efter et eller andet, de ikke kunne sætte ord på. Jo, et bedre liv med styr på tingene, hvad en enkelt af dem også fik, men stadigvæk manglede der noget, for hvad fylder man tilværelsen ud med, når man er færdig med at arbejde og festen er forbi? Det vidste de ikke, og ingen behandler kunne hjælpe dem med det. De erfarede det, Peter siger, at Faderens kærlighed ikke

var i dem, fordi de elskede verden og dens guld og glimmer, de havde ikke lært andet. For staten lærer os ikke at søge Gud og så få alt andet i tilgift, staten vil være Gud, en gud, der vel at mærke går hjem, når det er fyraften og dermed ligeså afmægtig som Ba'als profeter. Men det er faktisk noget af det vigtigste, man kan lære sit barn: At give afkald og søge Guds rige, fortælle det historier om mennesker, der klarer sig på trods, om Gud, der griber forunderligt ind i alle mulige sammenhænge og viser sig på de forunderligste måder, som vi har hørt det de seneste søndage; som et lille barn, en opsætsig teenager, en helbreder, et barmhjertigt og kærligt menneske, der søger og finder de udstødte og dem, som ganske af sig selv kom galt afsted, fordi de med åbne øjne traf de forkerte valg, kort sagt: En frelser. Den Gud så Peter, den Gud forkyndte han, og vi har hørt om dem begge i dag. Og som Peter skal også vi rejse os og uden frygt forkynde Frelserens nåde og godhed for at hjælpe alle til at se hans herlighed.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen